

Sygn. akt II KK 119/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie J. L.

skazanej za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 października 2022r.

zawartego w kasacji wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wstrzymać wykonanie wobec J. L. wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 maja 2019r., sygn. akt XVIII K 140/17, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2021 r., sygn. akt II AKa 315/20

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2021r., sygn. akt II AKa 315/20, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2021 r., sygn. akt II AKa 315/20, skazujący J. L. za czyn z art. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat oraz nakładającym na nią obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. R. kwoty 29 500 zł.

Obrońca skazanej wywiodła kasację stawiając zarzuty:

1. Naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez to, że sąd, który go wydał był nienależycie obsadzony, albowiem dwóch z trzech sędziów ze składu sądu [SSA P.R. (przewodniczący) i SSA I. S. (spr.)] zostało powołanych na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a nadto zachodzą w stosunku do każdego z tych sędziów indywidualne okoliczności, podważające tezę o możliwości zachowania przez nich zasad bezstronności i niezawisłości, natomiast trzeci sędzia ze składu [SSO S. M.], był sędzią delegowanym do Sądu Apelacyjnego przez Ministra Sprawiedliwości, na podstawie jego arbitralnej decyzji, który to sposób delegacji nie jest dopuszczalny w państwie prawnym, którym Polska jest na mocy art. 2 Konstytucji, które to okoliczności, oceniane w związku z faktem zmiany składu sędziowskiego i w związku z dowodami potwierdzającymi czynienie w niniejszej sprawie ustaleń z Ministerstwem Sprawiedliwości, potwierdzają, że sąd orzekający nie był sądem należycie obsadzonym.

2. Naruszenie art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 79 § 3 k.p.k., wyrażające się w tym, że rozprawę odwoławczą prowadzono w dniu 3.08.2021r. pod nieobecność obrońcy oskarżonej, którego zawiadomiono o terminie tej rozprawy z jednoczesną adnotacją, że „Obecność nie jest obowiązkowa”, co było dla obrońcy sygnałem, że sąd odwoławczy wydał lub wyda najpóźniej na rozprawie odwoławczej postanowienie, o jakim mowa w art. 79 § 4 k.p.k., z którego wynikać będzie, że udział obrońcy nie jest obowiązkowy, do czego jednak nie doszło, co oznacza, że doszło do rozpoznania apelacji pod nieobecność obrońcy w sytuacji istniejącej obrony obligatoryjnej, którą stwierdzono w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, na rozprawie w dniu 4.08.2017r. i ustania której to obrony nie stwierdzono do dnia dzisiejszego.

W dniu 23 września 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, w którym skarżąca argumentuje, że „prawdopodobieństwo zasadności kasacji jest znaczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Na gruncie przedmiotowej sprawy już tylko pobieżna analiza zarzutu kasacji opisanego w punkcie 2 wskazuje na prawdopodobieństwo zasadności, co powoduje potrzebę wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku. Rację ma obrońca skazanego argumentując, że dla ustania obrony obligatoryjnej wynikającej z art. 79 § 3 k.p.k. konieczne jest wydanie przez sąd postanowienia uznającego, że udział obrońcy nie jest obowiązkowy, bowiem to sąd ma dokonać oceny zasadności opinii biegłych lekarzy i dopiero gdy sąd uzna za uzasadnioną tę opinię, to orzeka, iż udział obrońcy nie jest obowiązkowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2018 r., V KK 450/17, OSNKW 2018, z. 4, poz. 33; z dnia 5 grudnia 2018 r., V KK 506/17; z dnia 8 stycznia 2019 r., III KK 662/18).

Mając na uwadze literalne brzmienie art. 532 § 1 k.p.k. - który wskazuje na możliwość „wstrzymania wykonania orzeczenia”, a nie „wstrzymania wykonania kary” - należało stwierdzić, że o ile w niniejszej sprawie sygnalizowane w kasacji uchybienia pozostają bez wpływu na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, o tyle wykonanie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody uzasadnia wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy wstrzymał wykonanie wyroku wydanego wobec J. L., tym bardziej, że należy liczyć się także z możliwością uwzględnienia zarzutu kasacyjnego z pkt 1 kasacji.

[as]